

ZONĂ CONDUCERE MESAJE

Invitații inspirate

Vârstnicul Erich W. Kopischke, Germania

Președintele Zonei Europa

Profeții din Cartea lui Mormon nu au prevăzut doar posibila distrugere a propriului popor, ci și timpurile noastre. Moroni a spus: „Eu vorbesc către voi ca și cum voi ați fi prezenți; și totuși voi nu sunteți. Dar iată, Isus Hristos mi-a arătat mie, iar eu cunosc faptele voastre” (Mormon 8:35). Moroni și alți profeți știau de mândria care va exista în lumea noastră astăzi – mândrie care avea să ducă la o mulțime de păcate (vezi Mormon 8:36, 37).

Profeții din vechime și de astăzi, ne reamintesc că soluțiile pentru dezastre, suferință personală, nedreptăți și răutățile din lume se găsesc în Evanghelia lui Isus Hristos și în rânduielile ei salvatoare. Ei ne invită să alegem ziua de azi cui vom sluji (vezi Iosua 24:15) și ne sfătuiesc să venim la Hristos și să punem mâna pe fiecare dar bun (vezi Moroni 10:30).

Cel mai prețios dar al nostru de la Dumnezeu – cel care ne caracterizează drept fii și fiice ale Lui – este libertatea noastră de a alege. Noi putem acționa pentru noi înșine. Totuși, „omul nu poate acționa pentru el însuși, decât dacă este ademenit fie de un lucru, fie de altul” (2 Nefi 2:16). Deoarece trebuie să fie opoziție în toate lucrurile, lumea este plină de ademeniri. Reclamele, mass-media și Internetul oferă soluții rapide pentru orice. Mult prea adesea, aceste promisiuni nu sunt respectate. Ele sunt în folosul celui care le oferă mai mult decât în folosul celui care le primește, iar oamenii „sunt orbiți de subtila viclenie a oamenilor” (D&L 123:12).

Invitațiile care îi amăgesc pe alții vin de la cel rău. Acestea sunt ispitele cu care ne confruntăm zi de zi. Motivația ispitirii altora este întotdeauna egoismul. Invitațiile rele, care vin pe căi subtile, manipulează și constrâng oamenii, ducând la

captivitate spirituală sau chiar la dependență.

Scopul adevărat și fericirea se găsesc în invitația oferită nouă de către Salvator. „El îi cheamă pe... toți să vină la El și să ia parte la bunătatea Sa” (2 Nefi 26:33). Invitațiile inspirate îi imploră pe oameni să facă ceea ce este bine. Cei care le transmit respectă libertatea de a alege a celorlalți și sunt motivați de dragoste.

Nefi a explicat rolul pe care noi îl jucăm în a transmite invitația Salvatorului: „A poruncit El cuiva ca să nu ia parte la Salvarea Sa? Iată, eu vă spun vouă: Nu; ci El a oferit-o fără

plată tuturor oamenilor; și El a poruncit poporului Său ca să convingă pe toți oamenii să se pocăiască” (2 Nefi 26:27). Pentru a contracara răutatea, ispita și înșelăciunea atât de răspândite în lumea noastră, toți oamenii trebuie să primească invitații inspirate izvorâte din dragoste sinceră și grijă față de ei. Pe măsură ce transmitem aceste invitații, mulți oameni vor dori să le accepte.

Anul trecut i-am invitat pe toți membrii din zona Europa să transmită invitații inspirate membrilor familiei și prietenilor din Biserică și celor care nu sunt membri. Noi îi laudăm pe toți aceia care au făcut, cu credință, acest lucru. Sute de vieți au fost binecuvântate, atât ale celor care au transmis invitațiile, cât și ale celor care au dat curs invitațiilor.

Odată, un cuplu mi-a povestit cum bunicul din familia lor a fost botezat după mulți ani de refuz.



**Vârstnicul
Erich W.
Kopischke**

O nepoată de vârstă Societății Primare își sărbătorea ziua de naștere, iar bunicul ei a întrebat-o: „Care îți este dorința de ziua ta de naștere?”. Ea s-a gândit o clipă și a zis: „Îmi doresc ca să te botezi, bunicule!”. El a fost uimit de invitație după care a spus, spre surprinderea tuturor: „Bine”. El a fost botezat, iar la scurt timp după aceea întreaga familie a fost pecetluită în templu.

Uneori refuzăm să transmitem aceste invitații din cauză că ne temem de o reacție negativă sau fiindcă am încercat de mii de ori înainte și nu credem că oamenii se vor schimba. Nu ar trebui să ne îngrijoreze reacția celorlalți – noi nu suntem responsabili pentru modul în care ei vor da curs invitației. Nici nu trebuie să presupunem că oamenii nu se vor schimba. Președintele Monson a spus: „Oamenii se schimbă în fiecare zi”¹.

Eu văd o creștere substanțială a Bisericii în Europa condiționată de abilitatea noastră de a transmite invitații inspirate. De aceea, noi vă invităm să luați iar parte la un experiment special în luna iunie. Rugându-vă, studiați principiul invitațiilor inspirate. Cugetați asupra lui individual, cu familia dumneavoastră și în clasele Bisericii. Pe măsură ce studiați și vă rugați, Spiritul vă va îndruma și vă vor veni în minte nume de persoane. Veți ști cum și cui să transmiteți o invitație inspirată. Oamenii vor răspunde rugămintii, făcute de dumneavoastră din dragoste, de a-i asculta pe misionari sau de a vă însoți la adunarea de împărtășanie.

Credința noastră în Isus Hristos va spori pe măsură ce transmitem invitații puternice celor pe care îi iubim. Când îi invităm pe alții să vină la Hristos, cei aleși vor auzi și recunoaște glasul Păstorului: „Oile Mele ascultă glasul Meu; Eu le cunosc, și ele vin după Mine. Eu le dau viața veșnică” (Ioan 10:27, 28). Rugăciunea mea este ca noi să transmitem invitații care îi vor duce pe alții spre viața veșnică, cel mai mare dar dintre toate. ■

NOTĂ

1. Thomas S. Monson, „To the Rescue”, *Ensign*, mai 2001.

Experiența familiei noastre din „luna adresării invitațiilor”

Leland E. Mayall

Președinția zonei noastre ne-a rugat pe noi, în calitate de președinție de țară, să-i încurajăm pe membri să-și invite prietenii și cunoștințele la adunările și activitățile Bisericii. Am stabilit ca luna octombrie să fie „luna adresării invitațiilor” pentru țarașul Ashton, Anglia.

Duminică, 4 septembrie 2011, într-o dimineață tipică de toamnă, la ora 7, președintele Kevin G. Fletcher, președintele Matthew R. Preston și cu mine am stat pe vârful dealului Hartshead Pike. În timp ce ne uitam la granițele țării noastre ne-am împărtășit unul altuia gândurile despre viziunea pe care o avea fiecare pentru acest mare țarăș. Am stat zgribuliți în spatele farului, protejați de vânt și ținând capetele plecate, în timp ce președintele Fletcher a oferit o rugăciune Tatălui nostru Ceresc în numele tuturor membrilor din țarășul nostru. El a oferit mulțumiri și a cerut ca binecuvântări să se reverse asupra fiecăruia dintre noi deoarece ne luasem angajamentul să facem din luna octombrie o lună a adresării invitațiilor.

În acea zi mi-am luat personal angajamentul că, în luna septembrie, familia mea se va pregăti pentru luna adresării invitațiilor. În următoarea zi de luni, am avut o seară în familie specială în care am discutat despre planul familiei noastre în vederea adresării a cât mai multor invitații pe parcursul lunii octombrie. Am făcut o listă cu cei pe care i-am putea invita și cu activitățile la care i-am putea invita. Fiecare membru al familiei noastre a participat, de la cel mai mic copil al nostru, Rachel, în vârstă de 5 ani, și până la mine. Am scris lista cu numele și activitățile pe o foaie de hârtie și am pus-o pe ușa de la frigider (ușa cea mai des folosită din casă).

I-am invitat, apoi, pe misionarii noștri cu timp deplin, atât pe vârstnici cât și pe surori, la casa noastră. Am împărtășit împreună un mesaj și le-am arătat lista noastră pentru ca ei să se roage împreună cu noi și astfel să avem succes în eforturile noastre.

Rezultatele

Rachel a invitat-o pe prietena ei de la școală să vină la Biserică, iar soția mea, Berny, a invitat-o pe mama ei să vină cu ea. Invitația a fost refuzată – pe moment.

Hannah, în vârstă de 10 ani, a invitat-o pe prietena ei să vină cu ea la Biserică. Berny a invitat-o pe mama ei să vină împreună cu fiica ei. Prietena lui Hannah a venit la Biserică și i-a plăcut. Mama ei a refuzat să vină – pe moment.

În ultima duminică din lună, Hannah a invitat o altă prietenă la Biserică, iar Berny a invitat-o pe mama ei. Mama a refuzat politicos, dar a lăsat-o pe fiica ei să vină la Biserică cu noi. Ei i-a plăcut experiența trăită și îi cunoștea deja de la școală pe câțiva dintre copiii de la Societatea Primară.

Abigail, în vârstă de 13 ani, a invitat-o pe prietena ei la o activitate specială a Tinerelor Fete organizată de misionari. Ea a venit la activitate și i-a plăcut acea seară. Mama ei a spus că este fericită că fiica ei și Abi sunt prietene, deoarece ea cunoaște și apreciază standardele familiei noastre.

Abigail a invitat o altă prietenă a ei să meargă în tabăra Tinerelor Fete și ea a acceptat. La început prietenei i s-a făcut dor de casă dar a rămas în tabără. Joi seara, noi, președinția de țară, am participat la tabără pentru a prezida asupra adunării de mărturie. Fiecare dintre noi am împărtășit un mesaj despre importanța virtuții tinerelor noastre fete și am evidențiat faptul că ele sunt foarte prețioase. Apoi, tinerele fete au fost invitate să-și depună mărturia.

A fost cu adevărat o experiență minunată să văd cum aceste fiice ale lui Dumnezeu își împărtășeau sentimentele lor față de Salvator, față de Evanghelia Sa și una față de cealaltă. Spre sfârșitul adunării, prietena lui Abigail s-a ridicat pentru



a împărtăși cât de bine se simțise în tabără. Ea a mulțumit tuturor pentru că au făcut-o să se simtă binevenită și nu a putut să își ascundă lacrimile atunci când a încheiat spunând: „Vă mulțumesc că mi-ați permis să vin”. După adunare m-am dus la ea, i-am mulțumit pentru că a venit și i-am spus că a fost curajoasă să stea acolo în fața tuturor. Ea a zâmbit și, apoi, s-a făcut nevăzută fiind îmbrățișată de un grup de tinere fete cu lacrimi în ochi.

Noi am invitat-o pe această prietenă și pe mama ei să vină cu noi la Biserică pe data de 30 octombrie, atunci când tinerele fete au vorbit despre experiența lor în tabără. Ele au sunat duminică dimineață să spună că nu pot veni, dar Abigail o va invita pe prietena ei să participe la o activitate pentru tineretul din țară în viitorul apropiat.

Leah, în vârstă de 15 ani, l-a invitat pe un prieten la o activitate de dans la Biserică. Ea, de asemenea, a invitat-o pe o prietenă în tabără. Primul prieten a mers la dans împreună cu Leah, cu fiul meu Nathan și cu mine. Prietena ei nu a putut veni în tabără datorită unor angajamente anterioare.

Nathan, în vârstă de 17 ani, nu a avut pe nimeni pe lista de pe ușa de la frigider – proiectul lui a fost să găsească pe cineva. El s-a împrietenit cu

***Familia Mayall
în cadrul serii
în familie***

vârstnicii din zona noastră și a mers cu ei la o lecție. Nathan și misionarii s-au întâlnit cu o familie de 5 membrii, formată din o mamă și patru copii. Mama, una dintre fete (în vârstă de 15 ani) și un fiu (în vârstă de 10 ani) și-au luat angajamentul de a se boteza. La sfârșitul lecției, vârstnicii l-au întrebat pe băiat cine ar vrea să îl boteze, iar el a spus: „Nathan”. Când m-am dus să-l iau pe Nathan de la lecție era entuziasmat, agitat și onorat. Am avut patru botezuri la începutul lunii octombrie, dintre care unul a fost înfăptuit de fiul meu care și-a folosit preoția pentru prima dată pentru a-l boteza pe acest băiat tânăr. Ce binecuvântare a fost pentru mine, în calitate de tată, să fiu martorul acestui eveniment!

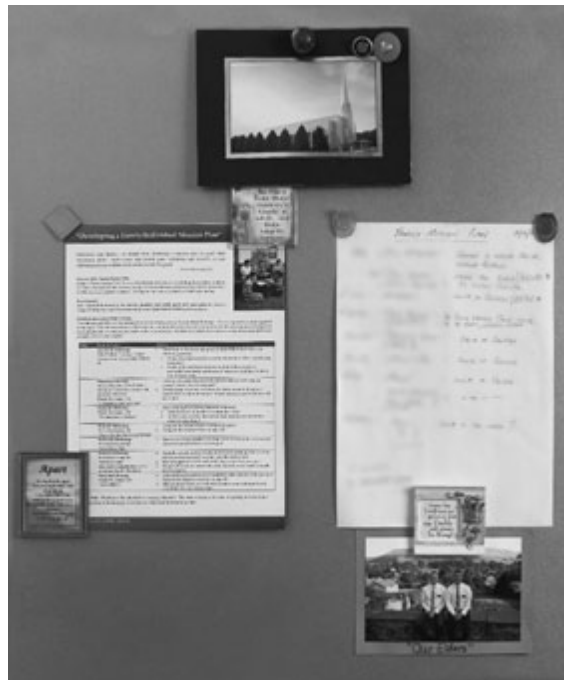
Soția mea, Berny, a invitat pe câteva dintre mamele prietenelor fiicelor noastre să vină cu noi la Biserică. Niciuna nu a acceptat încă invitația ei, dar toate au fost recunoscătoare că au fost invitate.

În ceea ce mă privește, eu am stabilit o seară în care noi, în calitate de președinție de țară, să vizităm câțiva membri mai puțin activi, dar toți cei patru pe care am speram să îi vizităm ne-au refuzat invitația. În schimb, l-am dus pe un simpatizant de 22 de ani la Institut pentru a putea interacționa cu persoane de vârsta lui. Pe drum am avut ocazia să vorbesc cu el despre lucruri spirituale. El a hotărât să se boteze și m-a rugat pe mine să efectuez botezul. (Tot ceea ce fiul meu poate face, trebuie și eu să fac.)

Am fost inspirat să invit pe unul dintre jucătorii echipei de fotbal al cărei antrenor și manager sunt, pe un tânăr de 20 de ani. L-am invitat la Ashton să participe la o adunare de devoțiune despre călătoria lui Lehi. El a acceptat invitația, iar eu am avut ocazia, înainte de adunare, să îi predau câteva lucruri despre Biserică și să îi ofer Cartea lui Mormon. Fiul meu și fratele meu mai mic, care joacă în aceeași echipă de fotbal, au stat lângă invitatul meu pentru a-i fi prieteni și tovarăși. Înainte de a pleca de la adunarea de devoțiune, l-am prezentat pe invitatul meu misionarilor cu timp deplin cu intenția de a-i oferi ocazia de

a învăța mai multe despre Biserică. Mai trebuie să vorbesc cu el despre lecțiile predate de misionari, dar în timp ce pleca de la adunare el a spus: „M-am simțit bine; am înțeles; sunt interesat”.

Familia mea mi-a fost un exemplu minunat în ceea ce privește adevăratul spirit al adresării invitațiilor. Noi am avut parte de unele dezamăgiri în acest timp, dar ele au fost acoperite de succesul pe care l-am avut. Luna octombrie a fost doar începutul. Acum, avem un plan misionar al familiei noastre și persoane cu care să lucrăm. Vom avea mai multe ocazii de a adresa invitații și cred că vom vedea persoane cărora misionarii le vor preda, care vor progresa spre botez sau reactivare și care vor simți dragostea Salvatorului nostru pentru ei. Văd entuziasmul din ochii soției și ai copiilor mei pe măsură ce ei împărtășesc cu mine experiențele legate de adresarea invitațiilor și știu că Domnul ne influențează discret viețile. Noi, ca familie, avem parte de lucruri sfinte pe măsură ce devenim conștienți de ocaziile zilnice pe care le avem de a-i invita pe toți să vină la Hristos. ■



Lista persoanelor de invitat de pe ușa de la frigider

MARK PRESCOTT

Mobilizarea Consiliului de episcopie să adreseze invitații

Thibault Crucy

Anul trecut în luna aprilie, episcopia Nogent din Paris, Franța, a primit o scrisoare din partea Președinției zonei în care se cerea ca luna iunie să fie dedicată „adresării invitațiilor”. Episcopul și consilierii săi au fost entuziasmați de puterea promisiunilor pe care scrisoarea le conținea. Precum a fost cerut, ei au citit scrisoarea în cadrul adunării de împărțășanie. De asemenea, au analizat în cadrul Consiliului episcopiei cum să pună în practică cel mai bine „luna adresării invitațiilor” în episcopia lor. Consiliul episcopiei a acceptat această cerere și a făcut următoarele:

- în cea de-a cincea duminică a lunii mai, episcopatul a prezentat în cadrul adunării comune a preoției și a Societății de Alinare o lecție despre adresarea invitațiilor;
- Societatea Primară a pregătit ceva special pentru timpul petrecut împreună și i-a încurajat pe toți copiii să aibă grijă de vecinii lor și să îi ajute;
- organizațiile Tinerilor Băieți și Tinerelor Fete au prezentat o lecție despre adresarea invitațiilor;
- Grupul înalților preoți, Cvo-rumul vârstnicilor și Societatea de Alinare au conlucrat pentru a desemna fiecărui membru activ un membru mai puțin activ pe care să îl viziteze pe parcursul lunii iunie;
- o copie a scrisorii Președinției zonei a fost trimisă fiecărui membru din episcopie;
- în fiecare duminică toate organizațiile au reamintit despre luna adresării invitațiilor;
- în fiecare săptămână buletinul informativ al episcopiei a menționat despre luna adresării invitațiilor;
- misionarii au fost invitați să viziteze câți mai mulți membri cu puțință și să îi încurajeze să participe;

**Adunarea
Consiliului
de episcopie
din episcopia
Nogent**



PRIVAT

- la jumătatea lunii iunie, episcopatul a trimis un e-mail membrilor episcopiei pentru a-i pune la curent cu progresul făcut de episcopie;
- membrii episcopiei au urmat în continuare planul misionar al episcopiei care includea să se roage zilnic ca o episcopie pentru a avea ocazii de a face muncă misionară.

Luna iunie a fost plină de miracole. Mulți membri au avut succes. Unul dintre ei a spus: „Câmpul este atât de alb, încât fructele îți cad direct în mână. Noi trebuie doar să întindem mâna și să le culegem!”. Nu toți au avut parte de succes, dar toți s-au bucurat că au încercat și când au văzut succesul altora. Pe data de 26 iunie, ultima duminică a lunii, 187 de oameni au fost prezenți la adunarea de împărtășanie – aproximativ cu 50% mai mult decât de obicei. Drept consecință a inițiativei din luna iunie de a adresa invitații, misionarii au putut să predea mai multor familii. De asemenea, câțiva membri mai puțin activi au revenit la Biserică.

Președinția zonei a stabilit o viziune cu invitația lor de „a invita” (Proverbe 29:18). Experiența episcopiei Nogent ilustrează faptul că atunci când un consiliu de episcopie conlucrează pentru a duce la îndeplinire o provocare inspirată, lucruri minunate chiar se întâmplă. ■

Parteneriat între membri și misionari

Samuel Koivisto



SIMON HAWES

Atunci când membrii ramurii Pori din sud-vestul Finlandei au primit scrisoarea de la Președinția Zonei prin care erau invitați să facă din luna iunie a anului 2011 „luna adresării invitațiilor”, au fost de acord să facă acest efort din toată inima. Îndrumați prin rugăciune și credință, ei au început să-și invite prietenii, membrii familiei și cunoștințele să vină la Biserică alături de ei.

De-a lungul lunii iunie ei au depus acest efort de a invita. Dacă invitația lor a fost refuzată, ei nu au răspuns zicând: „Ei bine, am invitat pe cineva și mi-am făcut datoria”. Ei au continuat să adreseze invitații pe tot parcursul lunii. Unii dintre membrii comunității au primit chiar mai multe invitații de a participa la adunarea de împărtășanie.

***Membri și misionari
din ramura Pori***

Misionarii cu timp deplin desemnați în acea zonă, de asemenea, au sporit efortul de a adresa invitații și mulți oameni au acceptat. Ei au cerut ajutorul membrilor și membrii au răspuns imediat. Ei i-au luat cu mașina pe cei care aveau nevoie, i-au întâmpinat cu căldură pe vizitatori și au stat lângă ei în timpul adunărilor. Cei care au acceptat invitația de a veni la Biserică au simțit căldură și dragoste adevărată din partea celor din ramură când li s-au alăturat să preaslăvească. Membrii ramurii au conlucrat cu misionarii pentru a găsi ocazii de predare. Ei i-au primit în casele lor pe cei care au acceptat lecțiile misionare și i-au însoțit pe misionari la lecțiile lor.

În spatele acestui efort de a invita a fost o atitudine de supunere, rugăciune, credință și stăruință atât din partea misionarilor, cât și din partea membrilor. Ei și-au luat pe deplin angajamentul de a accepta invitația Președinției Zonei de a adresa invitații. Ei s-au rugat cu sinceritate pentru a primi ajutor în eforturile lor de a adresa invitații și a ști cum să binecuvânteze viețile altora, iar ei au avut credință că vor fi binecuvântați. Ei nu au permis ca un refuz să îi oprească să-i invite pe alții.

Rezultatul eforturilor lor a fost faptul că în ultima duminică din luna iunie, această ramură care avea o medie de treizeci și șase de membri prezenți la adunarea de împărtășanie, a avut unsprezece vizitatori aparținând altor confesiuni – o creștere de aproape o treime a prezenței obișnuite. Datorită acestui efort trei persoane au fost botezate în Pori în acest an. Media lecțiilor stabilite de misionarii care slujesc în Pori a crescut de la una pe săptămână la nouă pe săptămână în perioada lunilor iunie – noiembrie.

Domnul a revărsat, cu adevărat, binecuvântări asupra misionarilor și membrilor din Pori. Acești sfinți buni așteaptă cu nerăbdare ziua, sperând că în viitorul nu prea îndepărtat, ramura Pori va deveni episcopia Pori. ■

În căutarea Spiritului pentru a adresa invitații

Massimo De Feo

Primăvara trecută, Președinția Zonei Europa i-a invitat pe toți membrii să urmeze sfatul președintelui Thomas S. Monson de a întinde o mână de ajutor noilor convertiți, prietenilor, cunoștințelor și membrilor familiei și de a-i invita să participe la adunarea de împărtășanie în luna iunie. Episcopul Giulio Celestini din episcopia Roma 2 și familia sa au postit referitor la această invitație și s-au rugat în timpul unei seri în familie pentru a ști ce familie trebuiau să invite.

Eforturile lor unite și îndemnurile Spiritului i-au îndrumat să vorbească cu o familie pe care o cunoșteau de ceva vreme. Nu erau foarte apropiați de această familie, dar o știau destul de bine încât să fie încrezători că, cel puțin, va da ascultare invitației lor.

Ca prim pas, episcopul a invitat familia să li se alăture la seara în familie, iar atunci a fost îndrumat să îi invite la Biserică. Cu o mică ezitare ei au acceptat invitația și au venit în următoarea duminică la Biserică. Fiica lor în vârstă de 15 ani, Veronica, a început să participe alături de Tinerele Fete la activitățile lor săptămânale, împrietenindu-se atât cu celelalte tinere fete, cât și cu conducătoarele lor. La scurt timp după aceea, episcopul a vizitat familia împreună cu misionarii și aceștia au început să le predea.

Într-o dimineață, soția episcopului a întâlnit-o pe mama acestei familii într-o piață în aer liber. Când a întrebat-o ce cumpărături făcea, vecina i-a răspuns că voia să cumpere o fustă pentru a veni la Biserică duminica următoare. Ea a spus că văzuse că surorile din Biserică se îmbrăcau într-un fel anume și ea voia să își arate respectul față de Domnul urmând exemplul surorilor. Soția episcopului a mers repede acasă și, cu lacrimi în



CLAUDIO CELESTINI

ochi, l-a sunat pe soțul ei și i-a spus că avea un sentiment puternic că această familie era pregătită pentru botez.

Invitația de a fi botezați a fost adresată, însă numai Veronica a acceptat. În duminica în care a fost confirmată, episcopul a întrebat-o dacă ar vrea să meargă la templu pentru a simți Spiritul și pentru a face botezuri pentru cei morți. Patru săptămâni mai târziu ea a fost la templul din Elveția cu tinerii din țară. Când s-a întors, Veronica le-a spus părinților ei cât de fericită era că a fost în templu și a depus mărturie despre Spiritul pe care l-a simțit acolo. Ei au fost vizibil înduioșați de mărturia ei.

Părinții ei au fost invitați să participe la o adunare specială în care au fost prezentate poze cu diferite temple. Episcopul i-a invitat să se

gândească la faptul că familiile pot fi împreună pentru totdeauna, la importanța templului în crearea familiilor eterne și la templul din Roma care era construit pentru acest scop. Ei au văzut pozele, au simțit puterea Spiritului și s-au gândit la cum ar putea fi uniți pentru veșnicie și s-au hotărât să se boteze. Acum ei numără zilele până când vor putea fi pecetluiți în templu.

Toate aceste lucruri s-au întâmplat pentru că un episcop și familia sa au fost inspirați să adreseze o invitație unei familii din cercul lor de cunoștințe. Eu cred că aceasta este o mărturie minunată despre combinația dintre a urma sfatul profetului, a manifesta credință în Domnul, a iubi oamenii, a-i înconjura și îmbrățișa cu brațele familiei din Biserică și a-i ajuta să simtă Spiritul templului. ■

**Sora Celestini
și Ricardo
Celestini
împreună cu
familia Valle
și episcopul
Celestini**